

Anna Ruhe

Tajomná lekárňa

Do vzduchu čítíť mágiu

FRAGMENT

Tajomná lekárň

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekárň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Title of the original German edition: *Die Duftapotheke – Ein Geheimnis liegt in der Luft*
by Anna Ruhe, illustrated by Claudia Carls
© 2018 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim
Translation © Silvia Ivanidesová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1787-8
ISBN e-knihy 978-80-566-1837-0 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1838-7 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1836-3 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Do vzduchu čítí mágiu

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

Pre Luka & Mila
... vždy a všetko

Anna Ruhe sa narodila v Berlíne. Po pobyte v Anglicku študovala komunikačný dizajn a ilustráciu a niekoľko rokov pracovala ako grafická dizajnérka vo veľkých i malých grafických štúdiách. Napínavé príbehy sa v jej hlave rodili odjakživa, s písaním však začala po narodení svojich dvoch detí. Žije s rodinou v Berlíne.

Claudia Carls sa v detstve nevedela rozhodnúť, či chce byť spisovateľkou, alebo umelkyňou, až kým sa táto dilema napokon nevyriešila rozhodnutím ísť študovať knižnú ilustráciu. Vyštudovaná dizajnérka žije a pracuje v Hamburgu a tvorí obrázkové knižky, knihy pre deti a mládež, populárno-náučné publikácie a plagáty.

„Oči sú kľúčom k duši,
ale nos je bránou.“

Daan de Bruijn, majiteľ Voňavej lekárne, 1825 – 1898

Expedičná kniha

Oblast' Amazonky

presná zemepisná dĺžka a šírka
prísne tajná

Záznam zo 6. augusta 1869

Ráno bolo hmlisté a náš pochod cez neschodný terén vyčerpávajúci, no žiadna z mojich ciest ma doteraz nepotešila viac. Všetka námaha posledných dní sa vyplatila. Urobil som životný objav! Má neuveriteľný dosah a nedá sa s ničím porovnať.

Ide o ligotavý kus horniny, temnejší a tajomnejší ako nočné nebo nad nami. Neustále z neho stúpa intenzívna vôňa, ktorá pripomína stauky vecí súčasne.

Môj objav spochybnil všetko, čo sme si o vôňach doteraz mysleli.

Jednoducho zmení svet.

1

Prvý budíček bola tá zvláštna vôňa. Ten intenzívny pach mi pripadal dosť nezvyčajný. Vychádzal nielen z nábytku a tmavého dreveného obloženia, ale odvšadiaľ.

Druhý budíček bol môj malý brat, ktorý na mňa reval zdola.

„Luci! Pood!“

Energicky som si vytiahla paplón vyššie. Jednoducho som nebola pripravená na to, čo ma čakalo. Okrem toho bolo na vstávanie ešte príliš skoro, hoci vonku už opreteký švitorili vtáky a moju izbu zaplavilo

jasné svetlo. To však súviselo najmä s hlúpou babičkovskou záclonkou, ktorá zakrývala iba spodnú polovicu okna. Keď som včera po našom príchode zbadala tú ohavu, ako prvé mi napadlo, že sa jej musím zbaviť. Veď nemám stodvadsať rokov ako tá háčkovaná handra na tyči. Lenže potom som si pomyslela, že keď tam tá záclona napriek svojmu výzoru visela sto rokov, mala by dostať aspoň férovú šancu.

Hociktoré iné dievča by o nej takto vôbec neuvažovalo a jednoducho by požadovalo nové závesy. No mama mi vštepovala príliš veľký rešpekt pred všetkým starým. Niekedy vyslovovala také smiešne vety ako: „Použité veci sú plné príbehov.“ Pritom ju vôbec nezaujímal, či niekto chce tie príbehy počuť, alebo nie. Všetko staré bolo automaticky cenné. A bodka. Túto zásadu v našej rodine radšej nikto nespochybňoval. Iba ak by chcel mať problémy s mamou. A ja som o problémy nestála.

„Luuuciii! Raňajkyyy!“

Benno bol vytrvalý ako vždy.

Vzdychla som si. Môj brat považoval naše sťahovanie za obrovské dobrodružstvo. Páčila sa mu aj táto stará vila, záhrada a celé to staromódne haraburdie. Všetko bolo preňho neskutočne vzrušujúce.

Isteže, veď mal iba päť rokov.

Naposledy som prebehla pohľadom po prasklinách v štukovom strope a zošmykla som sa z postele. Svoju

prvú noc vo vile Evii som mala za sebou. A podľa všetkého ma čakajú ďalšie stovky.

Vklzla som do riflí a trička a schádzala som dolu scho-diskom. Každý jeden schod zavrzgal a krok za krokom ohlasoval môj príchod.

Aj tu dolu to páchlo rovnako zvláštne. Po viacerých veciach súčasne. Nebolo to nepríjemné, ale rozhodne čudné. A táto zmes vôní sa vznášala predou mnou i za mnou. Visela všade, ako keď sa niekto príliš nastrieka parfu-mom, ktorý potom za sebou nechá a uzamkne v malom priestore, napríklad vo výťahu. Hádam sa neprilepí aj na mňa a nebude chtiac-nechtiac ohlasovať v budúcnosti môj príchod už z diaľky.

Našťastie som zacítila aj pár dobre známych pachov ako vôňu horúcej hrianky, roztápajúceho sa masla a kávy, a tak som sa na prízemí pretisla popri sťahovacích škatu-liach do kuchyne. Všetci ostatní členovia mojej rodiny sedeli už dávno za stolom. Benno práve olizoval lekvár zo svojej hrianky a hojdaľ sa na stoličke.

„Čistý lekvár sa neráta ako raňajky!“ upozornil ho ocko. Znelo to, akoby to dnes nevyslovil po prvý raz.

„Dobré ráno.“

„Bré ráno, pokladík!“ Mama chlipkala kávu a listovala si v novinách.

Všetko bolo ako vždy. Uchmatla som si hrianku, čo naj-hrubšie ju natrela lekvárom a sadla som si vedľa Benna.

„Spala si dobre?“ Mama na mňa vrhla jeden zo svojich pohľadov, ktoré dokázali roztopiť aj ľad. Obvykle sa jej to podarilo. Ale dnes nie.

„Dalo sa to vydržať,“ zahundrala som a zahryzla som do hrianky.

Ockov pravý kútik sa nadvihol. „Veru tak, prvá noc je vždy najťažšia. U nás v spálni prefukuje ako na nejakom štíte. Šiju mám celkom drevenú.“ Energicky si šúchal plece. K tomu vystrúhal sebaľútostivú grimasu, akoby sa chystal umrieť. Celý ocko. Každú situáciu sa pokúšal zachrániť vtipom. Ale dnes u mňa nepochodil.

„Mohli sme ostať doma,“ vyhrkla som. „Alebo sa aspoň nasťahovať do *normálneho* domu. Napríklad do takého s elektrickým kúrením!“

Mama sa neveriacky zasmiala. „Ako prosím? Vila Evia je sen! Môžeme byť radi, že sme ju získali tak lacno. Všetky ostatné dievčatá by pukli od závesti!“

„Áno, ale iba vtedy, ak sa naše chatrné múzeum ešte predtým nerozpadne a nepochová nás všetkých pod sebou.“ Zhlboka som sa nadýchla. „A keď im porozprávam, že si musím hodinu vopred zakúriť v peci v kúpeľni, aby mi z kohútika tiekla aspoň ako-tak teplá voda, potom všetky rozhodne puknú od závesti.“

„Luci!“ Mama odložila noviny a zagánila na mňa. „Predhriať si vodu zvládli ľudia aj v minulosti. Mala by si byť rada, že vila Evia nie je beztvárna novostavba! Je stará,

a preto jej krása vyráža dych. Napokon, kto má dnes v kúpeľni starodávnu pec?“

„Veď práve! Nikto!“

Prevrátila som oči. Moja mama pracovala ako reštaurátorka, čo znamenalo, že zbožňovala všetko zaprášené alebo pokazené. Najšťastnejšia bola vtedy, keď mohla nejakej starej veci vrátiť zašlý lesk. Preto sme ju niekedy nazývali *doktorka z blšáku*, ale ju nenaštvalo ani to. Oblečenie, ktoré som na mame vídala najčastejšie, bol pracovný plášť umazaný od farby a sadry. V ňom sedávala, klačala alebo ležala v nejakých kostoloch na stavebných lešeniach a domalovala nástenné maľby, ktoré nedokázal rozoznať nikto okrem nej. Vo vile Evii sa síce nenačádzali na stenách žiadne maľby, zato však hromady prastarých rároh, ktoré – musím priznať – nevyhnutne potrebovali jej pomoc.

Sledovala som Benna, ktorý využil príležitosť: lekvár zmizol v jeho ústach a hrianka kdesi pod stolom. Teraz vstal a vybral sa hľadať svoje lego. Musela som si odpustiť úškrn, aby som ho neprezradila.

„Bohužiaľ, pekár má v sobotu otvorené iba predpoludním.“ Mama dopila posledný glg zo svojej šálky a pozrela sa na mňa. „Na zajtra nutne potrebujeme ešte jeden chlieb. Viem, že si iba teraz vstala, ale musíme toho toľko...“

„Áno, áno, pôjdem. Žiadny problém.“ Od minulého roka patrilo k mojim úlohám chodiť cez víkend do pekárne.

„Ďakujem, pokladík môj,“ zaštebotala mama. „Pekáreň je poniže pri križovatke.“

„Dobre.“ Rýchlo som odložila svoj tanier do drezu. Vlastne som sa tešila, že mám dôvod vyjsť von.

Pri čistení zubov som chvíľku uvažovala nad tým, ako by som svoje vlasy donútila k nejakému účesu. No dnes som pre svoje splasnuté vlasy nemala žiadne nápady. Tak som si urobila jednoduchý vrkoč. Po prvé, nebudem ním prehnane pútať pozornosť a po druhé, šlo to rýchlo.

Na chodbe som si vzala peniaze, ktoré mi tam mama pripravila, vhupla som do tenisiek a zabuchla za sebou dvere s hlasným: „Hneď som späť!“

Štyri schody našej verandy som zoskočila a rozbehla som sa po Levandulovej ulici smerom k pekárni. Záhradné ploty naľavo a napravo mi siahali iba po kolená, čo bolo pre mestské dieťa ako ja fakt nezvyčajné.

K pekárovi to naozaj nebolo ďaleko. Tabuľku s namaľovaným croissantom som rozoznala už z diaľky. Na konci Levandulovej ulice som otvorila dvere do obchodíka a cenganie mosadzného zvončeka nado mnou ma na okamih vyľakalo. Úzka miestnosť bola zariadená staromódne a tlačilo sa tu mnoho ľudí. Skutočný tradičný obchodík! Naš nový pekár sa mi ihneď zapáčil a postavila som sa na koniec radu. Úžasne tu voňali teplé žemle, vanilka a škoricové osie hniezda.

Predo mnou stáli dvaja chlapci a jeden z nich sa ku mne otočil. Bol takmer o hlavu vyšší ako ja a určite aspoň o dve triedy starší. Skôr ako som stihla odvrátiť pohľad, nadvihol jedno obočie. Okamžite ma zaplavila horúčava. Teraz sa navyše začal aj uškŕňať. Hádám hneď neočervenením! To mi totiž išlo skvele, ak mi bolo niečo nepríjemné.

„Ahoj,“ pozdravil ma. „Si tu nová?“

A *šup!* Moje telo sa začalo meniť na zápalku. Zmeravela som a hlava nabrala odtieň ako paprika.

„Ehm... včera sme sa nastahovali do vily Evie,“ odvetila som, aby som aspoň niečo povedala. „Do toho starého domu s...“

„To fakt? Ty bývaš vo *vile Evii*?“ Chalan vytreštil oči a šťuchol tmavovlasého chlapca vedľa seba do boku. Potom sa zaškeril ešte väčšmi. „Hej, Mats, čo na to povieš? Býva vedľa nás, v tvojej obľúbenej strašidelnej vile!“

Strašidelnej vile? Nuž, začína sa to skvele. Ešte tu nie som ani deň a už sa všetci bavia na tom, že bývam vo vile Evii. Zhlboka som sa nadýchlá a stisla som pery.

Mats, chlapec s tmavými vlnitými vlasmi, iba nahnevane skrivil ústa. „Drž zobák, Leon!“

Blondiak sa zasmial a potľapkal Matsa po pleci. „Nepočúvaj ho,“ pokračoval a opäť sa otočil ku mne. „Môj brat je vilou Eviou totálne posadnutý. Určite ťa bude neustále navštevovať a vždy bude chcieť od teba prehliadku

domu.“ Nahol sa o kúsok bližšie a zašepkal: „Aby odhalil *veľké tajomstvo*.“

„Prestaň, si otravný!“ Aj Mats očervenel. Ale uňho išlo skôr o zlosť ako o rozpaky. Na zlomok sekundy na mňa Mats vrhol pohľad, ktorý som si nedokázala celkom presne vysvetliť. Potom sa jednoducho otočil k žene za pultom. „Ehm, dobrý deň. Šesť žemlí, dva croissanty a jeden chlieb, prosím.“

Leon sa na mňa ďalej vyškieral. „A? Máš aj nejaké meno, dievča z vily Evie?“

„Áno. Mám,“ utrúsila som a nadvihla bradu, lebo som sa stále cítila neprijemne.

V tom istom okamihu Mats zaplatil a vtisol Leonovi do ruky jedno vrečko. Pokynul hlavou mojím smerom a vyšiel spolu s bratom z obchodu. Rýchlo som si vypýtala jeden chlieb a štyri rožky a tvárila sa, že som Leonovo „Tak čau, dievča s menom!“ nepočula.

Cestou späť som svoje tempo zdvojnásobila. Zastala som až pred naším domom. Premýšľala som, čo tým chcel Leon povedať, že jeho brat je *posadnutý* vilou Eviou. Ktorý chlapec by mohol byť posadnutý starým domom, prosím pekne? A čo myslel tým „strašidelná vila“? Pomaly som otvorila záhradnú bránku a pozrela som sa nahor na múry.

Zvonku vyzerala vila Evia ako ozdobený minizámok ponorený do cukrovej polevy. Aspoň vtedy, keď stál

človek dosť ďaleko a napoly prižmúril oči. Mama včera pri našom príchode neustále opakovala slovo „očarujúce“ a ukazovala na cifrované liatinové zábradlie, nekončné okenné priečky a pestré sklenené tabule.

Keď však stál človek rovno pred vilou, najneskôr vtedy mu došlo: tá búda sa čoskoro zrúti. Fasáda sa drobila vo všetkých kútoch, okná sa ledva dali zavrieť, farba sa olupovala, hrozne čudne to tu páchlo a po všetkých stenách a sklách sa nahor ťahal divý brečtan. Ale to najhoršie bola lokalita, kde vila stála. Celých šesť hodín sme sa nudili v aute, kým sme sem konečne dorazili – niekde pánubohu za chrbtom, tesne pred hranicou s Holandskom. Ako päťročná by som také sťahovanie považovala za veselé, ale v trinástich? Rozhodne nie!

Pomaly som stúpala na verandu pred vchodovými dverami. Keby sa ocko neposekal s riaditeľom svojej školy, potom by nemusel hľadať voľné miesto pre učiteľa hudby a nikdy by nenavrhol, aby sme sa presťahovali. A neocitla by som sa na Levandulovej ulici 33 v akomsi zapadákovke.

Často som si predstavovala, aké by to bolo, keby som mala tajné superschopnosti, pomocou ktorých by som mohla všetko zmeniť. Pár vecí by sa totiž rozhodne našlo. Po prvé, premenila by som sa na niekoho, kto neočervenie pri každej príležitosti ako paprika. Už nikdy by som nejachtala, keď sa so mnou niekto pustí do reči, a necítla by som sa trápne.

Predovšetkým by som však naspäť pričarovala svoj starý domov.

Bohužiaľ, čarovat' som nevedela a superschopnosti som tiež nemala žiadne. Odteraz nebude môj život iba nudný, ale aj totálne osamelý.

Naskočila mi husia koža, keď som pomyslela na to, že budem chodiť do školy, kde učí môj otec. Horšie to už byť nemohlo. Rýchlo som tieto myšlienky odsunula na bok. Najprv budú letné prázdniny, takže nepôjde hneď do tuhého. Ak opäť nestretnem Leona.

Siahla som po svojom mobile, ale odvčera sa nič nezmenilo: žiadny internet. Takže som svojej najlepšej kamarátke Mone stále nemohla poslať pár fotiek tejto rozpadajúcej sa budy a dúfať v jej súcit. Vzdychna som si. Keby Mona nebývala v Berlíne, vzdialenom stovky kilometrov, nebolo by to až také zlé. Čo budem bez nej robiť? Mohla by som jej zavolať? No ona určite ešte leží v posteli. Keď Mona nešla do školy a nemusela vstávať, rozhodne sa s tým neponáhľala. Navyše odcestovala so svojimi rodičmi do Talianska ako každý rok. Utešovala som sa tým, že by ma ten telefonát aj tak vyšiel draho, a mobil som znova odložila.

Snažila som sa zahnať svoje myšlienky a pozrela som sa na Benna, ktorý si v predzáhradke kopal loptu sem a tam. Takže som najprv odložila tašku s pečivom vedľa dvier, sadla som si na schody našej verandy a sledovala som ho.